

In de tussentijd

Jordi Lammers

Voor zijn gevoel was Hans al uren rondjes door zijn kantoor aan het lopen, wachtend op het moment dat de conciërge op zijn deur klopte en hem meenam. Af en toe liet hij zijn oog op de ingelijste poster van Jimmy Hendrix vallen. Het was weer zo'n dag dat de man met de wilde krullen en de openstaande blouse hem voortdurend bevelen gaf. Fiets naar huis, man, pak een gitaar op en verover de wereld. Bevelen die Hans probeerde te negeren, want zo simpel was het allemaal niet. Bovendien kon de televisieploeg elk moment arriveren.

Zojuist had hij zijn laatste college van de dag gegeven, een praktijkles waarin hij zijn leerlingen de drie meest gebruikte akkoorden in de popmuziek leerde spelen. Met die akkoorden kon je bijna elke hit van het laatste decennium spelen. Het eerste half uur had hij stap voor stap uitgelegd hoe je je vingers op de snaren moet leggen en het laatste kwartier mochten de leerlingen zelf aan de slag gaan, wat erop neerkwam dat een paar jongens doelloos op de gitaar ramden terwijl de anderen hun plannen voor het weekend bespraken. Gelukkig ging het niet altijd zo. Soms zat er iemand bij die zijn best deed, iemand die

talent had. Zulke leerlingen hielp hij met hart en ziel, hopend dat zij wel zouden bereiken wat hem niet gelukt was. De rest kon hem niet schelen. Vanuit zijn kantoor op de derde verdieping staarde hij naar buiten. Schemer daalde neer over het schoolplein. Een man in een rood hesje veegde de gele bladeren op een hoop en de laatste fietsen werden uit het rek getild. Het voelde alsof hij in de bioscoop zat en in zijn eentje naar de aftiteling keek. Geen alarmbellen en geen verassingen. Alleen stilte.

Geklop op de deur. Hans stond op, checkte of zijn gulp dichtzat en deed de deur open.

‘Ze zitten in de aula te wachten’, zei de conciërge. In zijn stem klonk een kinderlijke opwindning. Terwijl ze de trap afliepen stroomden woorden uit zijn mond. ‘Hij is in een Porsche gekomen. Die staat daar nu. Op het schoolplein. Een Porsche. Wie had dat gedacht?’

‘Ik in ieder geval niet’, mompelde Hans en hij dacht aan de racefiets die hij voor tweehonderd op de kop had getikt. In de tijd dat Cesar bij hem in de les zat, zeiden collega’s weleens dat hij in het postkantoor zou eindigen. Folders vouwen. Zo’n beroep. Maar zo was het niet gelopen. Integendeel. Hij was een ster geworden, een beroemdheid die ieder weekend duizenden mensen liet dansen alsof hun kleren in de fik stonden. En dat terwijl hij alleen maar op play hoefde te drukken.

In de aula stond hij voor de frisdrankautomaat te wachten. Een kleine jongen, nog steeds, maar nu een kleine jongen met twee horloges om zijn polsen.

Cesar pakte een blikje cola uit de bak en zei: 'Dat ding stond er ook al in mijn tijd.'

'Geniet er van', zei Hans, 'over een week is die weg. De overheid wil de leerlingen gezonder maken.'

'Regels!' zei Cesar, 'zo ken ik deze plek weer.'

Hij liep naar Hans toe en gaf hem een klap op zijn schouder.

'Leuk om je te zien man. Je lijkt nog precies op vroeger. Ik zal je even voorstellen. Deze mooie dame hier is Linda. En dit is de filmcrew.'

Vanaf dat moment nam de vrouw met de paardenstaart het van hem over. Ze stelde voor om in hun muzieklokaal te zitten. Daar was het immers allemaal begonnen. Even later zat Hans aan zijn bureau en voelde hij zijn hoofd steeds automatisch naar de camera draaien.

Cesar zat tegenover hem, met zijn capuchon over zijn pet getrokken.

Om het beeld van de oude leraar compleet te maken had Linda gevraagd of Hans een pen in zijn borstzakje wilde stoppen. Toen dat eenmaal gedaan was, konden ze beginnen.

'Zeg Cesar, je bent hier al een kleine vijf jaar niet meer geweest. Hoe is het om op je oude school te zijn?'

'Ja, supergek natuurlijk.'

‘Is er veel veranderd?’

‘Nauwelijks. Die piano bijvoorbeeld. Daar ben ik ooit nog eens vanaf gevallen.’

‘Vanaf gevallen?’

‘Ik was erop geklommen om een handstand te doen, maar toen kwam meneer Hendriks binnen en verloor ik mijn evenwicht.’

‘Zeg, meneer Hendriks, was Cesar altijd al zo’n lastpak?’

‘Je mag Hans zeggen hoor.’

‘En stop maar’, zei Linda. Haar stem klonk twintig graden kouder dan daarnet. Ze liep naar Hans toe, zakte door haar knieën en legde haar handen vlak voor de zijne.

‘Luister. Voor de kijker ben je niet Hans, maar meester Hendriks. Allright?’

‘Ja’, zei Hans, ‘ik begrijp het.’ Hij stond op van zijn stoel en excuseerde zich. ‘Ik ben over vijf minuten terug.’

Met een gespeelde haast liep hij het lokaal uit, de trap op, naar de vierde etage. Daar aangekomen zag hij een karretje voor de wc staan. ‘Sorry’, zei de poetsvrouw die in de deuropening verscheen, ‘je kunt over een kwartiertje terugkomen.’

Hans haalde diep adem en liep weer naar beneden richting de leerlingen-wc. Hij betrad de kleine ruimte en bekeek zijn gezicht in de spiegel. Boven zijn hoofd zoemde een vermoeide tl-lamp. Veertig jaar

geleden had hij hier ook gestaan, als leerling, en in de tussentijd was er maar weinig veranderd. Ieder jaar had hij zichzelf wijsgemaakt dat de school een tijdelijke locatie was, een plek tussen zijn dromen en de verwerkelijking daarvan. Nu stond hij er weer, en het ergste was dat de afgelopen jaren niet eens zo slecht waren geweest. Eerlijk is eerlijk. Hij had het hier best naar zijn zin.

Hij gooide een plens water in zijn gezicht, doorliep het hele trappenhuis naar beneden en verliet het schoolplein zonder om te kijken. Later zal hij een smoes verzinnen waarom hij plotseling was betrokken. Later, want nu wilde hij alleen maar fietsen, gedachteloos fietsen, langs de verlichte voetbalvelden waar zijn jongste zoon vanavond overheen zou rennen, door de wijk waar hij samen met zijn vrouw een huis had gekocht. Het zou dit weekend mooi weer worden.